

Селимински не предлага още опредѣлена формула за разрешение на черковния въпросъ и иска изобщо милостъ и закрила отъ чужбина срещу губителната политика на Фенеръ. И защитавайки българската кауза навънъ, той не ще престане да бичува и вътрешнитѣ ѝ врагове, единъ отъ които е тогава, споредъ него, Александъръ Екзархъ. Нѣкогашниятъ записанъ патриотъ е изневѣрилъ, сякашъ, на общитѣ народни идеали и е усвоилъ погрѣшна тактика, като редакторъ на Цариградски вестникъ. Именно, той е захваналъ да прокарва тамъ — по руско внушение (отъ страна на посланика князь Лобановъ) — угодническа на Патриаршията помирителна политика, която дразни неотстъпчивитѣ къмъ Фенеръ български кръгове. И букурещката българска община се вижда предизвикана да отправи, чрезъ перото на Селимински, още въ 1857 г. единъ енергиченъ протестъ срещу мѣрдавания по-рано български листъ, дошелъ сега въ разрѣзъ съ волята и мисълта на цѣлата страна. „Всѣки брой, казватъ Селимински и пригелитѣ му, има нѣкоя скандална статия, напада уважавани мъже, разпространява непристойни мисли, възбужда разногласия и спорове, безполезни за народа, и предава мнения, за насъ погрѣшни и следователно пагубни“. И тѣ припомнятъ миналото на редактора въ Букурещъ, речитѣ му въ Парижъ и Лондонъ, лицемѣрието му въ Петербургъ; и тѣ порицаватъ дейността му въ Цариградъ, като раздорникъ между българитѣ, призовавайки го да се опомни и промѣни духа на вестника, въ съгласие съ интереси и схващания на българския народъ. „Ако и да знаехме твоето шарлатанство, търпѣхме те, като се срамувахме отъ обществото и като мислѣхме, че бедността и грѣшкитѣ въ живота те правѣха такъвъ. Но сега е очевидно, че тогава и днесъ стимултъ за твоитѣ постъпки не е бедността, но нравствениятъ ти развратъ, който умишлено желашъ да вдѣхнешъ чрезъ вестника въ сърдцето на невинния народъ“. Ал. Екзархъ трѣбва да напустне пѣтя си на опасни идейни компромиси и да не тласка народа ни къмъ поражение, като го „приковава съ нови окови въ духовно робство“. „Ние трѣбва да облекчимъ народа и да го освободимъ, а не да му готвимъ по-ужасно злочастие, като го направимъ орждие на чужди интереси и чужди интриги“, заключава филипиката си нашиятъ моралистъ и патриотъ.